

Tham luận
Chủ đề: Thời sự Thế giới
Tác giả: BP

CHUYỆN GÌ ĐẾN, SẼ ĐẾN (*Que será, será – What will be, will be*)

Lời Tác giả: Bài dưới đây được viết hôm 7/11/2023, đúng 1 tháng sau khi bọn khủng bố Hamas tấn công dã man Do Thái, tuy đã hai tháng trôi qua (7/11–27/12) nhưng vẫn chưa mất thời gian tính, nhiều sự kiện vẫn đang tiếp diễn: cuộc phản công Do Thái vào khu Gaza, chiến cuộc Nga–Ukraine vẫn “lu mờ” trong giới truyền thông tây – phương, v.v. Chỉ có một điều: ông Kissinger đã mất hôm 29/11, 3 tuần sau khi bài viết được gửi đến một Tập San ở Canada.

Nghĩa tử là nghĩa tận. Nhưng với ông Kissinger, tôi vẫn “nghĩa tử là nghĩa... giận”. Nên vẫn giữ nguyên văn bài viết hôm 7/11/2023.

27/12/2023

BP

Theo Viện “*Thống kê và Nghiên cứu Kinh tế quốc gia*” Pháp (4–2023/INSEE), ở Pháp, hiện có 30,000 cụ 100 tuổi trở lên: 91% 103 tuổi, trong đó 86% là các cụ bà. Số người “trăm tuổi” tốt nghiệp đại học gấp đôi (7%), so với những người không bằng cấp (3%). Điều này chứng tỏ “*học cho lắm*” không chỉ có “*mắm với cà*” (*), mà còn được sống dai nữa! INSEE cũng dự đoán, số người trên “trăm tuổi”, sẽ là 76,000 hoặc, cao nhất, là 120,000 năm 2040.

2040, nghe thì thấy lâu nhưng tính lại chỉ còn 17 năm thôi. Nói theo cụ Dương Khuê:

“*17 năm thâm thoát có ra gì
Nay ngoảnh mặt đã đến kỳ... trăm tuổi!*”

Nhớ, đầu năm Ất Mão 2023 này, tôi có chúc thọ và vinh danh hai nhà văn hóa, người thầy đáng kính, vì năm nay hai vị được 100 tuổi! Đó là Nhà văn Doãn quốc Sỹ (17/2/1923) và Bác sĩ Trần Ngọc Ninh (06/11/1923). Cả hai vị đều là Giáo Sư Đại Học và đều có tác phẩm xuất bản: Thầy Sỹ Sư phạm, Thầy Ninh Y khoa. Người Việt mình, được 100 tuổi như hai vị, tôi không biết có bao nhiêu người. Những văn nghệ sĩ Việt Nam “nổi tiếng” chào đời thế hệ 20s, tôi chỉ biết, bây giờ, còn nam ca sĩ Anh Ngọc Từ ngọc Toàn, 98 tuổi (1925) và nữ văn sĩ Linh Bảo Võ thị Diệu Viên, 97 tuổi (1926), chị ruột nữ sĩ Minh Đức Hoài Trinh (1930–2017)! Và 2 nhân vật ngoại quốc “trăm tuổi” là cựu Bộ Trưởng Ngoại Giao Pháp Roland Dumas (1922), cựu Bộ Trưởng Ngoại Giao Hoa

Kỳ: Henry Kissinger. Tôi cũng nhớ đến một người, một người Việt Nam nổi tiếng mà, nếu còn sống, năm nay cũng được 100 tuổi. Người đó là tác giả câu nói bất hủ: “Đừng tin những gì CS nói, mà hãy nhìn kỹ những gì CS làm”: Tổng Thống VNCH Nguyễn văn Thiệu (1923–2001)!

Tôi biết ông Dumas vì ông là “tri kỷ” của ông Mitterrand (chuyện công lẫn chuyện tư), nhất là lúc tên ông được nhắc nhiều trên báo chí và truyền hình Pháp do các scandales: “tàu khu trục Đài Loan”, công ty dầu hỏa “Elf”, v.v. Đến đời ông phải từ chức Chủ tịch Hội Đồng Hiến Pháp đầu thập niên 2000’s.

Ông Kissinger thì... khỏi nói! Ông là “ân nhân” của Tổng Thống Nixon, của miền Bắc Cộng sản và là “ác nhân” của miền Nam Cộng Hòa! Đồng ý những chuyện ông Kissinger làm đều là cho nước Mỹ của ông. Nhưng những cuộc đi đêm lén lút với Nga, Tàu, đưa đến những hăm dọa, hứa cuội của Tổng thống Nixon với Tổng Thống Thiệu, sự bội phản của Hoa Kỳ với đồng minh khi công nhận các điều khoản bất lợi cho VNCH trong Hiệp Định Ba Lê, bỏ mặc miền Nam, quân dân miền Nam, lọt vào tay Cộng sản để cùng với “người tình trăm năm” Lê Đức Thọ, Kissinger thân nhiên đưa tay nhận giải Nobel Hòa Bình mà “Ủy Ban Na Uy” đã mù quáng trao cho. Nhà đạo đức... giả Lê đức Thọ thì từ chối với lý do là “VN chưa có hòa bình” (!), cho dù đó là một thứ “hòa bình” bị áp đặt, thỏa hiệp, giữa 3 siêu cường Mỹ–Nga–Tàu, trong máu và nước mắt, trên đống khổ và tang thương, một thứ “hòa bình” đã đưa đến cái chết của hàng nửa triệu người trên biển Đông, trong rừng già Miên Thái, một thứ “hòa bình” mà chính Na Uy, sau cùng, đã biết rõ sự thật, khi đón nhận mấy chục ngàn thuyền nhân Việt Nam tị nạn CS. Những lừa đảo, bịp bợm đó là ngọn lửa của 2 Ác–thần Kissinger–Nixon thiêu rụi hoàn toàn miền Nam chúng ta!

Kissinger là người Do Thái, lớn lên ở Đức, trưởng thành ở Hoa Kỳ. Chuyện ông làm để cứu vãn danh dự Hoa Kỳ trong chiến tranh Việt Nam, người ta còn hiểu. Nhưng chuyện Kissinger miệt thị người VNCH, xem VNCH là một thứ của nợ mà hẳn muốn vứt đi càng sớm, càng tốt, thì ngay cả người Mỹ cũng cho là tàn nhẫn, nói chi đến người VN chúng ta. Như lời ông Nguyễn tiến Hưng đã kể lại, trong quyển “Khi đồng minh tháo chạy” (trang 323–324): ngày 5/4/1975, sau khi nghe phúc trình của tướng Weyand về tình hình miền Nam (Đà Nẵng thất thủ), trên đường đi họp báo, Henry đã nguyên rủa (ông Hưng dịch sang tiếng Việt rằng) “Sao chúng không chết phứt cho rồi” (Why don’t these people die fast?) và thêm tiếp: “điều tệ hại nhất có thể xảy ra là chúng cứ sống dai dẳng hoài” (The worst thing that could happen would be for them to linger on)! Là một thuyền nhân tị nạn CS, tôi không có chữ nào khác để gọi Henry Kissinger, ngoài hai chữ “ác nhân”!

Đã lâu không nghe nói gì đến, tôi cứ ngỡ H. Kissinger làm một “con chim ẩn mình chờ chết” (Les oiseaux se cachent pour mourir (1983)/Colleen McCullough), rút về một chỗ nào đó, nghiền ngẫm lại những gì ông đã làm cho nước Mỹ, cho thế giới (nhất là cho... miền Nam chúng ta!). Nhưng không! Cách đây mấy ngày, trên mạng “lefigaro.fr”, trong một phỏng vấn của đài Welt TV (Đức), ông Kissinger đã phát biểu ý kiến về cuộc chiến

Trung Đông hiện nay. Như: “mục tiêu chính của Hamas là huy động thế giới Ả Rập chống Do Thái và bỏ qua con đường đàm phán hòa bình. Điều này cũng làm lung lay trật tự toàn cầu! Hamas phải chịu một số trừng phạt nhưng cũng đừng để chiến tranh leo thang trong khu vực”. Hay “thật là sai lầm khi cho nhập cảnh quá nhiều người thuộc các nền văn hóa, tôn giáo và quan niệm hoàn toàn khác nhau. Bởi vì nó tạo ra một nhóm áp lực (pression) trong quốc gia”, v.v. Mấy tuyên bố này của ông Kissinger làm tôi thất vọng! Cứ tưởng “gừng càng già càng cay”, một cựu Cố vấn Tổng Thống Mỹ, cựu Bộ Trưởng Ngoại Giao Hoa Kỳ, người đã từng lãnh giải “Nobel hòa bình” (!), đã từng góp phần mang lại chiến thắng cho Do Thái trong trận Kippour cách đây đúng 50 năm, chắc sẽ đưa ra vài tuyệt chiêu để “vãn hồi hòa bình”, để Do Thái “rút quân trong danh dự” sau khi tiêu diệt bọn khủng bố Hamas! Nào ngờ ông chỉ đẩy ra những cánh cửa đã mở! Những tuyên bố đại khái, chung chung của ông, không có gì mới lạ, cũng chẳng chút hay ho! Nói để mà nói! Nhưng phải công nhận là Kissinger còn khỏe. 100 tuổi mà già Kít (chữ của báo chí Sài Gòn trước 1975) vẫn... đi mây, về gió. Nay Âu, mai Tàu, mốt Nga, v.v. Tuồng như kiếm có để tránh nghe... cần nhân? Hay, ở (trăm) tuổi này, mà già Kít vẫn còn thích tô phở nóng ngoài đường, hơn bát cơm nguội trong nhà?

Cuộc chiến Hamas–Do Thái bắt đầu sáng thứ bảy 7/10, khi nhóm Hamas tấn công Do Thái bằng tiền pháo hậu xung, bằng cả 3 đường “không, hải, lục”. Quân khủng bố tràn qua biên giới Gaza phá hoại nhà cửa, thành phố, tàn sát dã man dân Do Thái (kể cả chặt đầu một số em bé!), đồng thời bắt trên 200 người (Do Thái, Mỹ, Pháp, Đức, v.v.) làm con tin.

Dù nhóm Hamas đã đưa ra nhiều lý do cho cuộc tấn công này nhưng tóm lại, có 4 điểm chánh:

1. “Giải phóng” người Palestine (nhất là khu Gaza) ra khỏi cuộc sống nghèo khó, kềm kẹp (Hải, Không) bởi Do Thái.
2. Trả đũa chính quyền Do Thái đã đột kích vào đền thiêng Al–Aqsa của người Palestine ở khu vực phía đông–Jerusalem, bắt giữ hàng trăm người Palestine, năm 2021.
3. Phản đối sự chiếm đóng bất hợp pháp của 700,000 người Do Thái (colonies juives) trên đất “Bờ Tây” (Cisjordanie).
4. Gửi một thông điệp đến các quốc gia trong khối Ả Rập (Ai Cập, Jordanie, Emirats arabes unis, Bahrain, v.v.), và sắp tới: Arabie Saoudite, đã ký kết những hiệp ước nhằm bình thường hóa quan hệ ngoại giao với Do Thái, rằng “Palestine” vẫn còn đây!

Theo tôi, điểm 4 là điểm chánh để nhóm Hamas, với sự ủng hộ, yểm trợ, xúi giục của Iran (đầu não, không muốn bị cô lập trong khối Ả Rập vì chính sách “chống Mỹ cứu nước”!), Qatar, Liban, Thổ, v.v. đã cuồng điên tấn công vào Do Thái hôm 7/10 vừa qua, sau nhiều năm chuẩn bị!

Thế, ngoài các đồng minh Hồi giáo kể trên, ai là người hưởng lợi trong cuộc chiến này?

Trước khi xảy ra “biến cố” 7/10, từ khi Nga xâm lăng Ukraine, mỗi ngày, giới truyền thông, truyền hình Pháp đều đưa tin, không ít thì nhiều, về cuộc chiến Ukraine–Nga. Nhưng từ mấy tuần nay, từ khởi đầu cuộc chiến Hamas–Do Thái, hầu như các đài truyền hình, báo chí Pháp chỉ đưa tin về chiến tranh “Gaza–Do Thái”. Cứ như chiến cuộc Ukraine và Nga không còn gì để nói, 2 nước đã ký kết Hiệp Định... Paris! (để hai năm sau là Nga xua đại quân tràn qua Ukraine, làm một màn “đại thắng mùa xuân”!).

Hiện tượng “cuốn theo chiều gió” này không chỉ ở riêng Pháp, mà là trên toàn thế giới, nhất là các quốc gia tây phương. Dĩ nhiên, nghề của giới truyền thông, truyền hình là đưa, khai thác những tin “nóng hổi, giật gân” nhưng không phải cái gì nóng hổi cũng là vừa ăn, vừa thổi, nghe tin (mới) nào “giật gân” là phổ biến ngay, mà không kiểm chứng, suy luận! Như đã vội vã loan tin, từ 200–500 người Palestine bị thiệt mạng, vì quân đội Do Thái pháo vào bệnh viện ở Gaza, dựa theo nguồn tin của Bộ Y Tế ở... Gaza (chính phủ Hamas)! Phía Do Thái, sau đó, đã đưa ra các chứng cứ (video, thu âm cuộc nói chuyện giữa 2 tên khủng bố) là “phe ta bắn phe mình” của nhóm Hamas! Hoa Kỳ và các nước tây phương, sau khi kiểm chứng, cũng cho là như thế. Dầu chưa có xác quyết 100% phe nào pháo vào bãi đậu xe bệnh viện nhưng con số tử vong chắc chắn không phải 200–500 mà thấp hơn!

Xem ra giới truyền thông tây phương, từ chiến tranh Việt Nam đến nay, vẫn chưa “lớn” hơn được gì mấy: vẫn đưa các tin vẹt, tin thổi phồng, v.v. các nguồn tin “một chiều”, ra thế giới! Như đã phổ biến các “tin” bất lợi cho VNCH, dựa theo nguồn... Hà Nội! Báo với chả bô! Chán mở đời!

Tên Ukraine càng ít được nhắc đến trên diễn đàn quốc tế thì Putin càng xoa tay thích chí! Bằng chứng là hôm 11/10, quân Nga đã chiếm lợi thế khi tấn công Avdivka, thành phố “Ukrainienne” cách Donetsk 15km, mà không nghe ai nói năng, chạy “tít” gi!

Sau khi biết khó nuốt cục xương “Ukraine”, Putin thay đổi chiến lược, từ “tấn công chớp nhoáng” sang “trường kỳ cố thủ”, cố giữ những vùng đất đã cướp được của Ukraine. Bài học này, Putin học được từ đàn em Hà Nội. Cầm cự đến khi nào dân Mỹ, dân Châu Âu chán ngán, biểu tình, phản đối “chiến tranh” (make love not war!), đòi bớt viện trợ (hay cúp viện trợ) cho Ukraine. Là xong! Cướp nước chưa được thì cướp đất, giành dân, trong khi chờ đợi thời cơ!

Mà không chỉ có Putin mới hưởng xái. Chủ nhật 22/10, Phi Luật Tân đã lên tiếng phản đối Trung cộng sau khi một số tàu... Tàu đã chặn đường, húc 2 chiếc tàu của hải quân Phi Luật Tân tại bãi Second Thomas! Chuyện xảy ra, sau chuyến công du Bắc Kinh của Putin 2 ngày 17 & 18/10: một trả lời cho câu hỏi giới truyền thông “hai lãnh tụ độc tài đã nói gì, bàn gì, với nhau?”.

Khác với Tam quốc chí, ở đây, Tào (Tàu), Ngô (Nga) hợp nhau đánh Thục (chống Mỹ cứu nước?!). Trong khi đó cụ Biden loay hoay, hết giúp Ukraine chống Nga lại quay sang ủng hộ Do Thái diệt khủng bố, nhưng mắt vẫn không rời phía Châu Á cạnh Tàu!

Một số người đã so sánh tình cảnh Ukraine với Việt Nam Cộng Hòa 50 năm về trước (1973) và lo cho số phận Ukraine.

1973, khi lò lửa Trung Đông bùng nổ, Hoa Kỳ đã chuyển hướng viện trợ từ VNCH sang Do Thái: từ 2 tỷ 1 tài khóa 72/73 xuống còn 700 triệu tài khóa 74/75. Bị cắt 1 tỷ 4! (Nguyễn Tiến Hưng/Khi Đồng Minh Tháo Chạy). Để rồi chuyện gì phải đến, đã đến! Tôi không nghĩ như thế. Trận chiến Yom Kippour năm 73, chỉ làm miền Nam mất nhanh hơn thôi. Chứ Hoa Kỳ đã quyết định đâm sau lưng VNCH, khi thương thuyết Hiệp Định Paris với Hà Nội rồi! Tuy nhiên, nếu không bị cắt viện trợ quá nhiều, có thể VNCH sẽ cầm cự thêm vài năm. Với nguồn lợi dầu hỏa (?) cùng sự giúp đỡ từ các quốc gia Tự Do khác (Iran, Arabie Saoudite, v.v.?), biết đâu vĩ tuyến 17 sẽ không bao giờ bị xóa đi!

Chuyện gì phải đến, sẽ đến!

Mỹ nói gì, Liên Âu khuyên gì, nhưng ai dám quyết đoán Do Thái sẽ làm gì? Thủ Tướng Netanyahu đã tuyên bố sẽ tiêu diệt nhóm Hamas. Nợ máu phải trả bằng máu! Đây là cơ hội để ông Netanyahu lấy lại uy tín với người Do Thái. Đã nói thì phải làm. Không làm được, ông Netanyahu phải từ chức. Sự nghiệp chính trị của Netanyahu sẽ được người Do Thái đóng lại bằng con số 0! Điều mà Netanyahu không bao giờ muốn.

Trong chuyến công du Trung Đông, dù ủng hộ 100% Do Thái, nhưng tổng thống Pháp Macron đã tuyên bố (đại khái) “gì thì gì, cũng phải có một quốc gia ‘Palestine’”. Đó là chuyện Do Thái chưa bao giờ chấp nhận và cũng không muốn chấp nhận. Nếu Do Thái vẫn khư khư, tiếp tục “đi đến cùng”, bất chấp khuyến cáo của “đồng minh”, tung hết lực lượng, làm đủ mọi cách để tiêu diệt nhóm Hamas, nếu đến một lúc nào đó, các quốc gia Ả Rập nhảy vào tham chiến (mục đích của Iran), ai biết chuyện gì sẽ xảy ra? Thế chiến thứ 3 chẳng? Tôi nghĩ, xác suất chuyện này rất thấp! Hiện nay, trừ một vài quốc gia Hồi giáo quá khích, chính quyền các quốc gia Ả Rập khác đều “im hơi, lặng tiếng”, ngoài một vài phát biểu bênh vực người Palestine. Bài diễn văn của H. Nasrallah, thủ lĩnh Hezbollah, hôm 3/11 vừa qua, là một thí dụ. Hezbollah và Hamas là hai đứa con đỡ đầu của Iran. Cứ tưởng H. Nasrallah hung hăng chống Do Thái, chống Mỹ, nào ngờ tay này “chịu chơi mà còn run”, xác định là “biên cố 7/10” là do nhóm Hamas, chỉ có nhóm Hamas, gây ra, Hezbollah không có dây mơ, rễ má gì trong đó! Xem ra tình đồng chí khủng bố cũng giống như tình đồng chí Bắc Kinh–Hà Nội: tưởng vậy mà không phải vậy, lạng quạng là ra tay dạy dỗ đồng minh!

Sẽ không có thể chiến thứ 3 nhưng tình hình an ninh thế giới sẽ tồi tệ hơn, rối loạn hơn, kinh tế thế giới sẽ bệ rạc hơn. Đó là điều mà không một siêu cường nào chấp nhận. Kể cả hai anh “câu cá”: Nga, Tàu!

Đáng thương nhất, tội nghiệp nhất, vẫn là người dân, người Do Thái và người Palestine, nhất là người Palestine, nhất là trẻ em Palestine! Bọn khủng bố Hamas là bọn không nhân tính, không cả thú tính: một bọn điên! Không chỉ bắt người Do Thái và tây phương, chúng bắt luôn cả người Palestine làm con tin để “bắt chẹt” Do Thái, và nhất là, các nước tây phương ủng hộ Do Thái. Biết trước chắc chắn là Do Thái sẽ trả thù, sẽ dội bom, sẽ xua quân tấn công Gaza, nhưng bọn khủng bố đã không có một chuẩn bị nào cho an ninh của người dân khu Gaza. Đã thế, lại ngăn cản đồng bào chạy giặc xuôi Nam. Đã thế, lại quỷ quyết, cho quân giả dạng nhân viên cứu thương, đóng quân trong các cơ quan y tế, lấy dân làm “con tin”! Đã thế, lại loan tin thất thiệt, có 1 nói 10, với mục đích kêu gọi lòng nhân đạo, “luong tâm” thế giới, làm áp lực với Do Thái, để không “nặng tay” trong các cuộc tấn công vào Gaza! Khi Bắc-Gaza không bị san bằng thì những (1500) địa đạo “củ chi” (>500km) chằng chịt vẫn bình yên, để giam giữ mấy trăm con tin, để nguồn dự trữ đạn dược còn đây, để mấy tên khủng bố tiếp tục, từ đất nẻ chui lên, tàn sát “tụi Do Thái”!

Biến cố 7/10 không chỉ để Do Thái nhờ tận gốc cỏ Hamas, mà còn là cái “cớ” để quốc gia này trở lại kiểm soát hoàn toàn khu Gaza! Không biết nhóm Hamas có dụng kế “điều hồ ly sơn” không; chỉ biết, hôm qua, 7/11, đúng 1 tháng sau khi bị tấn công, lính Do Thái đã vào đến trung tâm thành phố Gaza và Yahya Sinwar, thủ lĩnh Hamas, đang bị cô lập trong hầm! Bất chấp áp lực quốc tế kêu gọi ngưng bắn vì lý do nhân đạo, thủ tướng Netanyahu cương quyết: chuyện này chỉ có thể “bàn tới”, sau khi Hamas thả tất cả các con tin.

“*Que sera, sera*”?! Khi viết ca khúc (đoạt giải Oscar 1956) này cho cuốn phim “Người (đàn ông) biết quá nhiều” (*L’homme qui en savait trop/1956*) của Hitchcock, Jay Livingston & Ray Evans, có tiên đoán gì cho thời cuộc hôm nay, 67 năm sau?

Que será, será. Chuyện gì phải đến, sẽ đến!

Như cái kết thúc bi thảm của miền Nam Việt Nam!

BP

7/11/2023

(*) “*học tà tà cũng cà với mắm, học cho lắm cũng mắm với cà*” (thành ngữ)

*Nguồn: Internet eMail by **th** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Tư, December 27, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*